

Kuchtička běžela ke studánce, ale byla smutná, naposled prince uvidět měla, kdo ví, kterou vzácnou princeznu si vybral. Ustrojila se do černých šatů, zjevila se v zahradě, krásná jako noc, třásla se, jestli princ si už nevěsttu vyvolil. Ale princ, jak ji uviděl, šel k ní, celou noc spolu seděli, nemluvíli, jen do očí si hleděli. Nakonec prosil princ, aby mu zjevila, z které země

pochází, kde jsou její rodiče, že ji si za ženu vyvolil – a hned jí dal svůj snubní prstýnek na malíček.

Lada prosila, aby se neptal, že mu nic vyjevit nesmí a s ním se rozloučit musí. Kdyby ji ve dne poznat chtěl, že by se za ni styděl. Princ se zaklínal, že by ji neopustil, i kdyby jak ta kuchtička v kuchyni škaredá byla – a nechtěl ji propustit. Lada jen stěží mu unikla ze zahrady, běžela ke studánce – byl už bílý den. Hořce zaplakala, když kožíšek oblékala, spěchala, ani ze šatů se nesvlékla. Ale rybička vyhlédla vesele ze studánky, zakývala hlavičkou, zašplouchala ocáskem, do vody se pohroužila – už se víckrát nevrátila.

Lada běžela do kuchyně, tam už bylo boží dopuštění. Kuchař křičel, na kuchtičku všechny kletby svolával, kudy se toulá, když princ je na smrt nemocný, cože mu ta poběhlice udělala. Hned kázal vařit silnou polévku, žlutky do ní rozmíchávat, princí na posílněnou.

Kuchtička vařila, vařila, ani neviděla, jak se jí prstýnek svlékl z malíčku a zapadl do polévky. Lokaj přiběhl, chytil polévku a letěl s ní k princovi, Ale po chvíli

